

Μοναγιά ... η μόνη μου παρέα.

Που θα πάμε, ψυχή, με όλη τούτη την εφεσία
που μέσα μας φέρνουμε;

Μαζί μου κανένας...

και η μοναγιά έγινε τόσο παρτίζενη,
που είναι ίδια με την συντροφιά των πολλών ανθρώπων.

Αστέριστες, οι θλιβερές ηρωσότητες,

γιατί τόσο αναισιοδοξία;

Ξαν το τίποτα μεχάλωσα...

Είμαι ένα τίποτα χωρίς κανέναν ηθάρ μου.

Μόνο η συντροφιά μου το ποτό και η μοναγιά μου.

Μόνος μου.

Τα βράδια που με νίκησε ο πόνος μου.

Το δάκρυ μου έκανα ποτό μήπως μεθύσω.

την αδηθία ανεθνήσθηκα.

Μόνοι, άδαιοι έρχονται, άδαιοι φεύγουνε

όπως, στο τέλος πάντα μένουμε

από την κήτρα μόνος, μέχρι το κήτρα μόνος.

Ενώ στη μέση και τριγύρω όδοι

σε αυτή τη γη πεθαίνουν πρώτα οι ανεθρησάδοι.

Δεν με βλέπω κατά, χάνεται μόνος μου συχνά,

και την βλέπω στραβά, κι όταν κοιτάζω τον καθρέφτη,

καθουχαστικά, χαλαροειώ στον φέβτη.

Όδα κατά...!